

Cenneti isteriz; ama dâvâ edemeyiz

Yasin Bey: “Bediüzzaman Hazretleri kaddesallahu sirrahum tarihçe-i hayatında şöyle diyor: ‘Dünyamı da feda ettim ahiretimi de feda ettim.’ Benim sorum şu: Dünyayı feda etmek kavramını anlıyoruz ve inşallah biz de feda edenlerden oluruz. Ama âhiret feda edilir mi? Bu nasıl olur?”

BU ŞEM’A MEVLÂ’YA AİTTİR

“Takdir-i Hüdâ kuvve-i bâzû ile dönmez! Bir şem’a ki Mevlâ yaka, üflemeyle sönmez!”

Mevlâ’nın yaktığı bir meşaleyi ne dünyanın maddî güçleri, ne dünyanın karanlık şeytânî desîseleri, ne de dünyanın helâl da olsa câzibedâr nimetleri söndüremediği gibi, bu meşaleyi elde tutmanın karşılığında Allah’ın rızâsından başka hiçbir şey, âhiret nimeti de olsa, Cennet de olsa, Cehennemden kurtulmak da olsa, hiçbir bedel istenmez. Çünkü meşale Hakka aittir, Haktan geliyor, Hak için geliyor!..

Biz de Hakkın kuluyuz! Ve eğer elimize tutuşturulmuşsa, şükür şükran içinde tutmakla yükümlüyüz!

Allah’ın takdiri başka şeydir. Cennete girmek için veya Cehennemden kurtulmak için “yaşamak” başka şeydir. Cenneti istemek veya Cehennemden kurtulmak istemek çok daha başka şeydir. Bunları birbirine karıştırmamak lâzım.

CENNETİ İSTERİZ; AMA DÂVÂ EDEMEYİZ

Biz Müslüman olarak dünyada da, âhirette de Allah’ın takdirine teslim oluruz, boyun eğimiz. Allah’ın takdirinden râzı oluruz. Şüphesiz Allah’ın lütfundan, fazlından ve rahmetinden Cennete girmeyi istediğimiz gibi, Cehennemden kurtulmayı da isteriz. Bu başka şeydir. Çünkü istemek kul olarak bizim görevimizdir.

Fakat Cennete girmek için veya Cehennemden kurtulmak için yaşamadığımız gibi, Cenâb-ı Allah’tan hiçbir şekilde bu sonuçları hak dâvâ da edemeyiz!

Biz, “İnnâ lillah ve innâ ileyhi râciûn” (Biz Allah için varız ve Allah’a döneceğiz.)¹

âyetinde de ifâdesini bulduğu gibi biz Allah için varız, Allah için yaşarız, Allah için ölürüz ve Allah’a döneriz. İnançlarımızın ve iyi amellerimizin karşılığında Cennete girmek veya Cehennemden kurtulmak gibi bir bedel isteyemeyiz!

Çünkü bütün iyi amellerimiz de Allah’ın birer ihsanıdır!

DÂVÂ, ALLAH’IN DÂVÂSI

Çünkü dâvâ Allah’ın dâvâsı. Şem’a Allah’ın şem’ası. Meşale Allah’ın meşalesi. Din Allah’ın dîni. Biz de günahlarımızla, kusurlarımızla, hatâlarımızla Allah’ın kullarıyız. Biz günahımızı görmekle yükümlüyüz. Tövbe etmekle yükümlüyüz. İyi amel yapmakla yükümlüyüz. Fakat tövbemizi ve iyi amelimizi birer gurur heykeli yaparak Allah’tan hak dâvâ etmek gibi bir konumda değiliz. Yarın âhirette Allah’tan herhangi bir şekilde hak dâvâ etmek için burada bu hizmetin içinde bulunuyor değiliz. Çünkü olsa olsa, üzerimizde şükür borcumuz var. Eksiğimizle, kusurumuzla onu yapmakla meşgulüz.

İçinde bulunduğumuz hizmet, dünyada hak ettiğimiz için elimize verilmiş olmadığı gibi, yarın âhirette bir hak dâvâ içine girelim diye de elimize verilmiş değildir. Bizim yerimizde pekâlâ Allah’ın başka kulları da olabilirdi ve biz burada olacağımıza pekâlâ batıl bir inanç veya dâvâ gurubunda da olabilirdik! Yani elimizde bulunan doğru inançlar, tamamen Allah’ın lütfu, Allah’ın ikrâmı, Allah’ın rahmeti ve Allah’ın takdiri ile bize ihsan edilmiştir. Bundan dolayı kendimizi şanslı görebiliriz -bunun için de şükür borçluyuz-; fakat tamamen bir şeytan hîlesi olan, biz iyi veya üstün olduğumuz için böyle doğru inançta bulunduğumuz vehmine kapılamayız!

BEDİÜZZAMAN, BİR YOL HARİTASI ÇİZMİŞTİR

Âhireti fedâ etmek, âhirette herhangi şekilde bir dâvâ peşinde olmayı düşlememek demektir. “Ben, cemiyetin îmânını kurtarmak yolunda dünyamı da fedâ ettim, âhiretimi de.” diyen, ve sözlerinin devamında, “Ben cemiyetin îmân selâmeti yolunda âhiretimi de fedâ ettim. Gözümde ne Cennet sevdâsı var, ne Cehennem korkusu! Cemiyetin, yirmi beş milyon Türk cemiyetinin îmânı nâmına bir Saîd değil, bin Saîd fedâ olsun! Kur’ân’ımız yeryüzünde cemaatsiz kalırsa, Cenneti de istemem. Orası da bana zindan olur. Milletimizin îmânını selâmette görürsem, Cehennemin alevleri içinde yanmaya râzıyım. Çünkü vücudum yanarken, gönlüm gül gülistân olur.”² diyen Bedîüzzaman Saîd Nursî Hazretleri böylece kendisinin bu dâvâya yaklaşımını özetlediği gibi, bu dâvânın yükünü omuzunda taşıyanların yaklaşımını da özetlemiş, bir yol harîtası çizmiştir.

Bu yol haritasında Cennet namına hareket etmek yok, Allah rızâsı için adım atmak

vardır. Allah’a karşı ne dünyada, ne âhirette herhangi bir şekilde iddiâ sahibi olmak yok, Allah’a şükür ve teşekkür borcunu ödeme gayreti vardır. Allah’a karşı naz ve dâvâ peşinde olmak yok, Allah’ın takdirini lütuf bilmek ve Rab olarak Allah’tan râzı olmak anlayışı vardır!

Hiç şüphesiz duâ, naz ve dâvâ demek değildir. Duâ, bizim kul olarak istek ve ihtiyaçlarımızı dile getirmemiz demektir ki, Cenâb-ı Hak buna izin vermiştir. Buna ihtiyacımız da vardır. Fakat duâmızı bir naz ve tahakküm aracı yapmamıza izin yoktur. Kötülüklerimizi ve günahlarımızı nefsimizden; iyiliklerimizi Allah’tan bilmeliyiz.

Dipnotlar:

- 1- Bakara Sûresi: 156.
- 2- Tarihçe-i Hayat, s. 543, 544.